

ligt, at et saadant Pengeinstitut kunde benævne sig med Ordet Bank, og saa vilde det maaske ogsaa være naturligt, at Bankinspektøren kunde faa Lejlighed til at føre Tilsyn med det.

Bramsen: Jeg har med stor Interesse hørt den højtærede Minister replicere til de forskellige Udtalelser og ogsaa til dem, jeg har fremført. Jeg glæder mig særlig over Udtalelsen om, at naar vi vil underkaste det af den højtærede Minister stillede Forslag angaaende de Sparekasser, som ikke har nogen Garantikapital, en nøjagtig og alvorlig Undersøgelse og Prøvelse, og det saa skulde vise sig, at vi ikke kunde anbefale at gennemføre det, skulde der ikke i hans Forslag ligge en Udtalelse om, at han ikke vilde kunne følge og maaske gaa videre ad den Vej, som vi allerede har antydet. Et Løfte om en alvorlig Undersøgelse kan jeg udmærket godt afgive og haaber saa, at dette Forslag ikke skal blive nogen stor Hindring. Det er jo altsaa ikke noget Kabinetsspørgsmaal.

Overfor den højtærede Ministers Udtalelse om, at Spørgsmaalet om at rejse en Garantikapital dog ikke skulde kunne berede nogen Vanskelighed i Øjeblikket, for man havde jo set, hvad Den sjællandske Bondestands Sparekasse havde gjort i den Henseende, maa jeg tillade mig den Bemærkning, at der gjaldt det om at redde den danske, i alt Fald den sjællandske Bondestands Ære. Det var en overordentlig stor Æressag for den, og dertil var knyttet en Gave fra Statskassen paa et Par Millioner Kroner og et Laan fra Statskassen paa 5 Mill. Kr. Som Betingelse stilledes, at Kassen blev genrejst med Garanter. Under disse Forhold er det naturligt, at det kan lade sig gøre, selv om det geraadede Den sjællandske Bondestands Sparekasse til største Ære, at den opfyldte disse Betingelser. Men saadanne Forhold foreligger jo slet ikke, naar Talen er om den store Sparekasse, f. Eks. i Odense eller Aalborg eller om Sparekassen for København og Omegn. Der er ikke saadanne Forhold til Stede, at man paa nogen Maade kan analogisere med det, som skete ved Den sjællandske Bondestands Sparekasses Genrejsning.

Den Forklaring, den højtærede Minister har givet af de store Amputationer, der har fundet Sted i det tidligere Lovforslags § 7, gaar altsaa ud paa, at han ved de forskellige Bestemmelser i denne Paragraf kunde pege paa de forskellige Kalamiteter, Ulykker, som er overgaaet Samfundet ved Spare-

kassers og vel ogsaa Bankers Misrøgt. Men ligesom hele dette Lovforslag fra første Færd er fremkaldt fra Regeringens Side for at raade Bod paa de Mangler og Ulemper, som har gjort sig gældende ved Sparekasseloven af 1880, forekommer det mig rimeligt, at man paa de Punkter, hvor der har vist sig at være Brøst i Loven, søger at fylde Hullerne ud, uden at man derfor kan paastaa, at det er gjort for at krænke nogen eller træde nogen for nær. Nej, det er ganske selvfølgelig, forekommer det mig. Den højtærede Minister har, i Anledning af den for ganske nylig i Roskilde stedfundne Ulykke, i § 5 foreslaaet, at en Bank kun kan forpligtes ved to dertil bemyndigede Personers Underskrift. Jeg finder det udmærket, at den højtærede Minister har gjort det. Selv om man i Dag peger paa Roskilde-Banken, vil man om 30—40 Aar eller blot om et Par Aar ikke gøre det. Og hvad gør saa det, selv om man nu peger paa den? Det gik galt der, fordi een Mand kunde forpligte Banken, og naar vi nu laver en Lov, foreslaar vi selvfølgelig to. Men i øvrigt er der det ejendommelige, at det forholder sig ikke saaledes, som den højtærede Minister mente, den højtærede Minister har ikke set rigtigt efter. Af de Bestemmelser i § 7, som er gaaede ud, er den ene, at Afdrag paa Kautionslaan skal finde Sted saaledes, at Kautionslaanet kan være afviklet efter 10 Aars Forløb. Det skyldes ikke paa nogen Maade nogen Erindring om Tildragelser, der har fundet Sted herhjemme, slet ikke. Heller ikke den Bestemmelse, at der skal gives Meddelelse til Kautionisten, hvis en Laantager udebliver med sit Afdrag. Nej, det er snarere et Publikumsønske, som er kommet frem i Udvalget. Vi sidder jo alle sammen til en vis Grad som Kautionister for Laan, og det er ganske overordentlig behageligt at vide, at naar Laantageren ikke har betalt det, han har forpligtet sig til, saa tilgaar der Kautionisten Meddelelse derom. Det er ikke en Bestemmelse, der har noget at gøre med, hvad der er indtruffet her i Landet paa Sparekassernes Omraade i de senere Aar. — Saa er der det, at Værdipapirerne skal forsynes med Paategning om, at de tilhører Kassen. Jeg tror ganske sikkert, det er en Mangel ved den gældende Lov, at det ikke har staaet der, jeg tror, det har ført til Kalamiteter, men jeg synes, det er en Bestemmelse, som det er selvfølgelig at anbefale, og der skal, om jeg saa maa sige, en lille Smule godt Humør til at stryge den ud igen, saaledes som den højtærede Minister gør. Jeg synes dog, at efter hvad vi